

Pedro Agramunt, pre-president regional del PP

“Joan Lerma és un marxista”

Manuel Fraga i ell, ex-president de la CEV, la patronal valenciana, arribaren a un acord: Pedro Agramunt governaria el Partit Popular contra tota oposició, i seria candidat conservador a la Generalitat. Fins ara ja és president provincial de València.

Discutir el model de societat és banal.

—¿Vol dir el model occidental?

—¡Clar! El model que ara s'ha vist reclamat des de l'Est i que és aquell que nosaltres hem defensat des del principi.

—¿I també el PSOE, no?

—El PSOE té en aquest moment una contradicció interna molt seriosa, molt greu, que acabarà donant lloc a dos grups molts clars: socialdemòcrates i socialistes. Encara que en un principi, durant la transició, tot estava molt confús i no entenien massa bé quina cosa volia dir cada fórmula, avui dia tot està ben clar i, d'una banda, els socialdemòcrates es troben totalment adaptats al sistema occidental, economia de mercat, etc., etc., sistema liberal en definitiva; i els que són socialistes i encara guarden arrels marxistes, vulguen o no confessar-ho...

—Els seguidors de Vicent Garcés i altres d'Esquerra Socialista...

—... Jo diria, amb tota claredat, els de Joan Lerma, un home que no ha renunciat completament al marxisme. Ho pot dissimular, però no hi ha renunciat. I això li comporta contradiccions molt serioses al si del seu partit. Les lluites de poder que està tenint a les comarques no són casualitat. Darrere de tot hi ha un model ideològic, molts rics, moltes maneres de fals progressisme dels anys seixanta, des de portar barba fins a un notable autoritarisme...

—Diga-me'n noms.

—Sí, sí. Joan Lerma i una part important del seu gabinet, persones que han estat consellers i ara no ho són, per descomptat, l'alcalde de València, Clementina Ródenas, totalment dins d'aquesta òrbita, fins al mateix delegat del govern, Eugeni Burriel. En el futur, això portarà una greu crisi interna.

—Vostè ha dit que Unió Valenciana era un problema intern del Partit Popular.

—Efectivament, es un problema intern perquè és familiar, perquè, d'alguna manera, UV sorgeix del si del PP. És una força que s'inventa des de dins per una estratègia d'aquell moment —bé, jo encara no hi era—, per guanyar terreny al PSOE per la via del regionalisme. El que passa és que aquestes coses van, a poc a poc, fent-se més grans i acaben per fagocitar el pare... Està clar que el primer objectiu polític que ara té UV es tractar d'ocupar l'espai del PP, buscar la seua desaparició o arraconament. No puc negar en absolut que és un competidor.

—Pedro Agramunt no hauria eixit mai amb una taronja. ¿O sí?

—Mai el PP hauria mostrat una taronja, però reconec que el senyor Lizondo té una gran habilitat per al màrqueting i la imatge. Ha aconseguit que tot el món parlara d'ell. Sé que si jo haguera eixit vestit amb saragüells, doncs es parlaria de mi, però no ho faré mai.

—La fórmula d'alguns dirigents de «regionalitzar» el PP, ¿podria ser una recepta vàlida per a rescatar l'electorat d'UV?

—La regionalització no serà mai en funció d'UV. Si la nostra única obsessió fóra aquesta, amb fer uns quants numerets podríem també captar aquest lloc. Ben al contrari, es tracta d'un projecte molt seriós. Som un partit amb intenció de governar la Comunitat Valenciana, i per això necessitem un partit d'estructura regional i no un partit encara amb la divisió tradicional de províncies. A hores d'ara, l'entitat regional del partit és escassíssima, quasi nul·la. I jo sóc un profund convençut de l'autogovern i les autonomies.

—¿Com veu la polèmica sobre TVV

i TV3 al País Valencià i Catalunya?

—La postura oficial del PP és molt simple: som defensors absoluts de la llibertat d'expressió, per tant de la llibertat de canals de TV, i això ho tenim al programa i forma part de la nostra ideologia. No volem limitacions a l'existència, a la possibilitat de prémer el botonet de qualsevol tipus de TV... L'única limitació possible és la tècnica.

—¿Reciprocitat, doncs?

—Sí, tècnicament no hi ha cap impediment que la TV3 es veja a la Comunitat i que la TVV se sintonitze a Cata-

lunya, jo estaria encantat, i el partit així ho defensaria. A ningú se li passa pel cap avui restringir l'existència de diaris. Per tant, reciprocitat.

—I, si fóra president de la Generalitat, ¿ho hauria fet?

—El tema és simple. Ací, al local provincial, el televisor que tenim té sintonitzats uns canals. ¡Bé!, doncs, el primer botó és el primer de TVE; el 2on., la segona de TVE; el 3er., la TVV, i el quart, la TV3... ¡i no n'hi ha més perquè no es pot!

—I deu pensar que els socialistes úni-

cament han renunciat a la recepció de la TV de Catalunya perquè no la controlen.

—Absolutament convençuts, així de clar.

—¿Què li semblen les crides a l'autodeterminació fetes per alguns partits bascos i catalans?

—La indissoluble unitat d'Espanya està en la Constitució. I si, a més, ho analitzem bé, veurem que aquesta unitat és una meta constitucional, premissa de què es va partir per a elaborar-la. I va ser acceptat per tots. Totes les persones assenyades d'Espanya tenim absolutament clar que l'autodeterminació no és plantejable. No existeix cap colonització, opressió o bota estrangera. Està ben clar que no serien processos de referèndum per a l'autodeterminació, sinó noves declaracions d'independència.

—Vostès compten encara amb molts regnes de taifes, molts reis comarcals. Sobretot, al sud: Montesinos, Cholbi, Cartagena...

—Això no és dolent. I és veritat, en part. El nostre partit, sí, està molt comarcalitzat, però això des del principi. I, efectivament, a la província d'Alacant la força dels líders comarcals és notable. Les lluites pel poder al PP estan definides en funció d'aquest poder comarcal. A València-província, fins ara, aquesta lluita no es així: està lligada als líders de les institucions. Bé, jo crec en les comarques, no en les províncies. Les diputacions provincials comencen a no fer-me cap gràcia, no tenen massa justificació. L'eficàcia comarcal és sempre superior. Avui dia, tres províncies tenen poc sentit havent-hi una Generalitat.

—¿Se sent ofès quan un gran dirigent popular, l'alcalde d'Oriola, Luis Fernando Cartagena, diu que ell no pensa prendre responsabilitats en el PP «entrant per la gatera»?

—No crec en absolut que es referira a mi. Luis Fernando i jo som de la mateixa generació i tenim inquietuds similars. A ell, algunes persones han intentat posar-lo un poc de... que es presente al congrés regional i, aleshores, espantar-lo un poc, potser algú que no vol donar la cara directament. Però Luis és prou intel·ligent per a adonar-se'n, i no ha entrat en aquesta batalla. Almenys, de moment.

—Però, és ben cert que té reticències d'alguna militància i d'algun dirigent

pel seu ràpid ascens al si del partit. Vostè, militant de base, ara ja és president provincial i segurament ho serà també del partit regional.

—Puc tenir-ne algunes ara per ara, per ser una persona que apareix de nou i... ¡paf!, això sempre alça reticències. Però he anat venent-les a base de visitar molt les comarques, i ara em coneixen molts militants. ¡Més que a gent que porta dotze anys al partit!

—*¿Vostè té alguna diferència política i ideològica amb l'ex-portaveu parlamentària del PP, ex-membre de la direcció i ex-candidata a la Generalitat, Rita Barberà?*

—Ni política ni ideològica, cap. Entot cas, ella porta dotze anys al partit i jo tan sols sis mesos... Potser aquesta és la diferència més important. Però ella és una persona totalment integrada dins del PP. És una bona parlamentària popular que deu tenir altres plantejaments de tipus personal.

—*Però sense ella el nou Comitè Executiu Provincial (CEP) no està complet.*

—Al nou CEP es troben integrades, pràcticament, totes les famílies i perso-

nes que hi havien d'estar, i si hi ha alguna absència és per voluntat de la persona que no ha volgut integrar-s'hi. Tot el que arrossega, tot el que té una força en funció de militants, està inclòs al CEP. Líders de diverses institucions, de comarques, de València, pràcticament tot. Des del principi he buscat la integració...

—*Però...*

—Jo el que no puc fer és integrar aquell que no vol. El protagonisme ha acabat per a certes persones.

—*¿Rita Barberà es presentarà amb llista pròpia al congrés regional?*

—No ho sé, no ho sé, no.

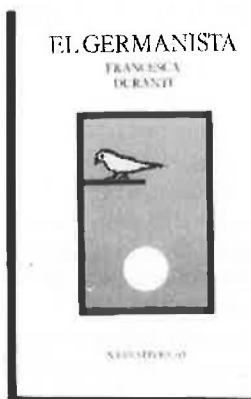
—*¿Vostè què voldria?*

—Crec que és una actitud democràtica i respectuosa que es presente, encara que pense que també havia d'haver-ho fet al provincial. La lluita pel poder dins del partit és legítima, el que passa és que després del procés congressual allò que ha de fer tot el món és unir-se al voltant del líder elegit, i ja està.

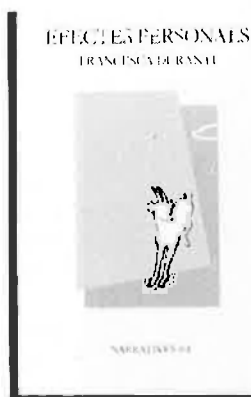
Ismael L. Belda

EDITORIAL TRES I QUATRE

EL GERMANISTA
FRANCESCA
DURANTI

EFECTES PERSONALS
FRANCESCA DURANTI

L'HORA DELS ECLIPSIS
M.ª DE LA PAU JANER
Premi Andròmida 1989
XVIII Premi Octubre

ELS TREBALLS PERDUTS
JOAN F. MIRA

Sobre l'hamada de Lluís Roda
Premi Vicent Andrés Estellés, 1989.
XVIII Premis Octubre